

АНДРІЙ БАБІНЕЦЬ НЕСКОРЕНІ

ХУДОЖНЬО-ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ НАРИС

Без відчайдушності не підеш вночі збирати трупи мертвих солдат, щоб їх похоронити. Без патріотизму не будеш боротися з ворогом. Без самовідданості не станеш ризикувати своїм життям. Все це було у Зінаїди Микитівни Безюк. І тому про неї повинні пам'ятати завжди вдячні нащадки.

Дуже скупі відомості отримав я про подальшу долю Георгія Даниловича Вершиніна від Дрогобицького військкомату. Підтверджують, що був Г. Д. Вершинін старшиною роти в 20-й мотострілецькій дивізії, з перших днів війни і брав участь у бойових діях. З 10 серпня 1942 по 15 червня 1944 року знаходився у партизанському загоні Д. Медведєва. З червня 44-го по вересень 1946 р. у складі 1-го Українського фронту на посаді оперативного працівника.

Ще лаконічніші були родичі Вершиніна. Про піділля, партизанську діяльність нічого не знають. А сам Георгій Данилович помер 13 жовтня 1978 р. в м. Ангарську Іркутської області у своєї сестри.

Автору цих рядків достеменно відомо, що Вершинін і Афонін приїжджали на хутір Красний Кут до Убийка. Гостювали у Василя Павловича, згадували фронтові роки.

Можливо, саме після таких зустрічей появились ось ці поетичні рядки Василя Убийка:

«При встрече мы с тобой вспомняем

Друзей и мертвых, и живых,

Нальем бокалы, дружно встанем

И выпьем «горькую» за них.

Все меньше в жизни остается

Солдат, прошедших всю войну,

О них легенды создаются,

Как защитивших всю страну».

Ця подія, як і інші, описані в документах, матеріалі

Цим подіям, що описані в даному матеріалі, більше півстоліття. Може, хтось і задасть мені питання: для чого порушити старе і чи варто було перелопачувати десятки документів, писати листи, говорити з свідками для того, щоб торкнутися долі порівняно небагатьох людей? Адже була війна, і цим все сказано. Та ні, це коротке і ємке слово «війна» тривожно б'є на сполох. Воно, як грізне попередження, як нестигнуча наша пам'ять. Пам'ять про горе, що затопило будинки, вулиці, села, міста, всю землю і врешті-решт наші серця. Чомусь ми, слов'яни, українці, дуже вже швидко забуваємо про те, що ще вчора говорили, яку ще вчора виношували ідею. Сьогодні уже ведемо мову про інше. Намагаємось переписати історію в угоду новим політиканам. У Власа Самчука є такий вислів, що точно характеризує нас, хоч написаний давно: «Ми схильні до мавпування. Особливо це відноситься до політичного нашого сектора». Й нині ми, на жаль, схильні до цього мавпування. Повернення до пам'яті мусить бути. Щоб винести урок. Лише на прикладі одного села Ізлін ми бачимо, що йшла жорстока боротьба. Радянські підпільники, бандерівці, власівці, гітлерівці, мирне населення, просто бандити і мародери. Ось дійові особи. І на крові одні одних будували своє щастя. Все це було. І сором'язливо мовчати про це — злочин. Та не можна на крові збудувати щастя, державу. Як би не випадали коріння тої боротьби, а паросток ненависті всеодно жевріє. І одна родина буде пам'ятати, що їхнього батька вбила бандерівська куля, а інша горює до цих пір, бо знищили їхню матір у сталінських таборях. Цю ненависть серед людей посіяли системи, лідери цих систем. Вони ділили світ і травляли людей одні на одних. Для них люди — пішаки, які можна переставляти і знищувати. Пишу, щоб припинилось мавпування, щоб, нарешті, збагнули всі: ми — люди і не дамо себе втягнути знову у якесь братовбивче побоїще — хай це буде за найкращу ідею. Бо всяка ідея є безтілесною і не варта, щоб за неї гинули люди.

Виповнюється 50 років, як перестали лунати залпи на фронтах Великої Вітчизняної. І хоч друга світова війна ще продовжувала поглинати найвищу Божу благодать — людське життя, все ж боротьба між двома чудовиськами закінчилась. І сьогодні, виструнчившись, треба віддати честь тим, хто повернувся зі щитом, і шану тим, кого принесли на щиті. І ще раз подумати: подібної війни допустити не можна.

(Закінчення. Поч. в №№ 18—25).